

Stations

LOUISE LECAVALIER

Verbluffend en afstandelijk

Pieter T'Jonck
Gezien op 08 maart 2023
Stadsschouwburg Leuven,
organisatie STUK en 30CC

Louise Lecavalier werd in de jaren 1980 een ster door haar verbluffende vertolkingen in het werk van LaLaLa Human Steps, het ensemble van de Canadese choreograaf Edouard Lock. Haar androgyne, gespierde lijf, haar platinablonde krullen en haar halsbrekende horizontale pirouettes maakten haar tot een danseres *hors concours*. Ondertussen is Lecavalier 64, maar ze danst nog steeds, zij het nu vooral solo. Ook nu nog geeft ze blijk van een ongewoon grote lichaamsbeheersing. Helaas werd haar solo-avond 'Stations' toch geen echt grootse choreografie.

08 MAART 2023

Lef heeft Lecavalier wel. De scenografie van 'Stations' beperkt zich tot een uitgekiende lichtregie, een ontwerp van Alain Lorte, met vier lichtzuilen op vier hoeken van het grote podium van de Stadsschouwburg, en verder een indrukwekkende batterij lichten boven en naast het podium. Die creëren een steeds wisselende ambiance, naar het model van een rockconcert, maar zonder het effectbejag ervan.

De danseres moet het dus zelf waarmaken. Ze draagt niet eens een opvallend kostuum. Integendeel: ze is van top tot teen in het zwart: een zwart leren jack, en een zwarte broek. Het enige wat opvalt zijn de pijpen van die broek: ze lopen naar onder breed uit, als olifantenpijpen uit de jaren 1960, en vergroten zo haar benenwerk uit. Maar ook daar: in bescheiden mate.

Haar grootste ruggensteun is de soundtrack. Obsederende elektronische ritmes van *Suuns and Jerusalem in my heart*, schrille, repetitieve saxofoonpartijen van *Colin Stetson* en, tenslotte, een geweldige, licht ironische song van *Teho Teardo en Blixa Bargeld*. Die begeleiden verschillende scènes, die ook diverse 'stations' levensfasen van de danseres weerspiegelen. Erg scherp gescheiden zijn die nochtans niet, want het bewegingsmateriaal is, over de voorstelling heen, erg

gelijkend, alleen de intensiteit en snelheid van uitvoering varieert.

Als Lecavalier opkomt wappert ze met haar handen, laat ze haar voorarmen over elkaar heel wentelen of maakt ze mysterieuze gebaren. Ondertussen zijn haar benen haast op eigen houtje aan het werk: op een onnavolgbare manier schuift ze als op een luchtkussen over het podium door met haar voeten en knieën te wiebelen. Het geeft haar verschijning iets spookachtigs.

Spectaculair wordt het als ze een been hoog zijwaarts tilt en zo toch heen en weer blijft dribbelen op haar ene been terwijl ze ook nog eens gesticuleert met haar armen waarbij je niet eens meer weet of dat armzwaaien nu dient om het evenwicht te bewaren of op zich iets betekent. Haar onbewogen gelaat verraadt er niets over.

Het is alsof ze in trance door een reeks routines gaat

Het lijkt er ook niet op dat ze ons, kijkers wil onder de indruk wil brengen van haar prestatie, hoe verbazend die ook is voor een vrouw van haar leeftijd. Het moet haar kniegewrichten bijvoorbeeld extreem belasten. Het lijkt eerder alsof we er voor haar niet werkelijk zijn. Alsof ze in een soort trance door een reeks routines gaat, en wij daarvan getuige mogen zijn, zonder deelachtig te worden aan wat ze doormaakt.

Dat gaat zo een uur door. Soms wat sneller, soms wat trager, met diverse variaties. Met soms abrupte breuken. In een interview spreekt Lecavalier van vier ‘stations’ die ze doormaakt, maar ik telde minstens zes van die momenten waar ze schijnbaar van nul herbegint met een nieuwe routine. Het choreografische thema verandert echter nooit: armen en benen die vanuit een stabiele romp als autonome tentakels hun weg gaan.

Alleen op het einde duikt een nieuwe figuur op. Lecavalier trekt dan haar hesje uit en gaat vervaarlijk achterover hangen, zodat we haar gezicht ondersteboven zien, met haar lange blonde haar als een reuzenbaard onder haar voorhoofd. Het is het laatste raadsel in een al bij al raadselachtige voorstelling.

Lecavalier verbluft je dus ook nu nog, en niet zo’n beetje, maar toch bleef ik wat op mijn honger. Het werd me maar niet duidelijk welk verhaal ze wilde vertellen, behalve dat van een vrouw die dankzij enorme , wonderlijke wilskracht haar lichaam blijft besturen als een superballerina, zelfs als dat het stilaan zou willen laten afweten.

Wat ze hier toont is, in verhouding, haast nog halsbrekender dan wat ze destijds vertoonde bij LaLaLa Human Steps. Maar wat haar drijft, wat die inspanning voor haar betekent, dat bleef voor mij een gesloten boek. Het maakte me wel nieuwsgierig naar haar beweegredenen, maar niet meer dan dat. Mocht ze erin slagen een vermoeden te geven van wat haar tot bewegen aanzet, dan zou ze de toeschouwers op een heel andere manier raken dan door ze enkel te verbluffen. Daar kwam ze, voor mij althans, niet aan toe.